

Na poparcie swoich żądań wnoszący odwołanie podnosi całkowity brak uzasadnienia w zakresie:

- niedopuszczalności żądania naprawienia szkody;
- niedopuszczalności żądań mających na celu, między innymi, aby Sąd „sprawdził niezgodność z prawem okoliczności powodującej rozpatrywaną szkodę”;
- daty przedstawienia odpowiedzi na skargę; w tym względzie podnosi się naruszenie procedury, ze skutkiem niekorzystnym dla interesów wnoszącego odwołanie, z tego względu, że nie dochowano obowiązku nieuwzględnienia treści odpowiedzi na skargę, ponieważ odpowiedź ta została złożona z przekroczeniem terminu.

Wnoszący odwołanie podnosi również naruszenie zasad rzetelnego procesu sądowego, o którym mowa w art. 6 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i w art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2009 r. — Martinet przeciwko Komisji

(Sprawa T-163/09)

(2009/C 141/113)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Yvon Martinet (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat J.L. Fourgoux)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji o odrzuceniu kandydatury Y. Martineta na stanowisko zastępcy członka Rady Odwoławczej Europejskiej Agencji Chemikaliów;
- nakazanie Komisji Europejskiej, Dyrekcji Generalnej ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu, Komisji Preselekcyjnej Rady Odwoławczej Europejskiej Agencji Chemikaliów rzeczywistego i merytorycznego rozpatrzenia kandydatury Y. Martineta w celu naprawienia w naturze szkody poniesionej ze względu na utratę szansy;
- w każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej, Dyrekcji Generalnej ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu, Komisji Preselekcyjnej Rady Odwoławczej Europejskiej Agencji Chemikaliów wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o odrzuceniu jego kandydatury na stanowisko zastępcy członka Rady Odwoławczej Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) ze względu na to, że jego kandydatura nie została wzięta pod uwagę, ponieważ nie została dopuszczona przez służbę zajmującą się postępowaniem selekcyjnym z powodu przesłania wiceprzewodniczącemu Komisji, G. Verheugenowi, pod adresem innym niż dokładny adres wskazany w zaproszeniu do wyrażenia zainteresowania opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, C 2008, 41 A, s. 8.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący podnosi w odniesieniu do żądania stwierdzenia nieważności:

- niedopełnienie obowiązku uzasadnienia zaskarżonej decyzji stanowiącego istotną formalność, która powinna być spełniona;
- oparcie zaskarżonej decyzji na istotnej nieprawidłowości ustaleń faktycznych, jako że kandydatura została przesłana pod adresem wskazanym w zaproszeniu do składania kandydatur;
- naruszenie zasad dobrej administracji i równości szans kandydatów ze względu na nierozpatrzenie kandydatury skarżącego.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydane w dniu 18 lutego 2009 r. w sprawie F-70/07 Luigi Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27 kwietnia 2009 r. przez Luigiego Marcuccia

(Sprawa T-166/09 P)

(2009/C 141/114)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druza strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie, w całości i bez żadnego wyjątku, postanowienia z dnia 18 lutego 2009 r., wydane przez pierwszą izbę Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-70/07 Marcuccio przeciwko Komisji (zwanej dalej: „rozpatrywaną sprawą”);
- stwierdzenie, że skarga w pierwszej instancji, w przedmiocie której wydano zaskarżone postanowienie, była dopuszczalna w całości i bez żadnego wyjątku;
- w razie potrzeby, stwierdzenie, że Sąd do spraw Służby Publicznej dopuścił się błędu co do prawa, ponieważ zakwalifikował pewne żądania sformułowane w dokumencie wszczynającym postępowanie w pierwszej instancji, w rozpatrywanej sprawie, jako „demande de taxation des dépens” (sic, pkt 16 zaskarżonego postanowienia);
- o ile to konieczne, stwierdzenie, że Sąd do spraw Służby Publicznej był właściwy w zakresie wydania rozstrzygnięcia, jako sąd pierwszego stopnia, w przedmiocie wszystkich żądań wnoszącego odwołanie (zwanym dalej „żądaniem”) w rozpatrywanej sprawie; ponadto

tytułem głównym:

- uwzględnienie wszystkich i bez żadnego wyjątku żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji, które należy rozumieć jako wyraźnie powtórzone dla potrzeb wszelkich skutków prawnych;

— zasądzenie od strony pozwanej na rzecz wnoszącego odwołanie wszystkich kosztów, jakie ten poniósł i które odnoszą się zarówno do postępowania w pierwszej instancji, jak i do postępowania w sprawie niniejszego odwołania; albo

pomocniczo:

— skierowanie rozpatrywanej sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej, rozpoznającej w innym składzie, celem ponownego rozstrzygnięcia tej sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty na poparcie swoich żądań:

- niezgodność z prawem częściowego odesłania rozpatrywanej sprawy do Sądu Pierwszej Instancji, w szczególności w zakresie błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 90 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) oraz całkowity brak uzasadnienia;
- naruszenie błędna wykładnia i błędne zastosowania zasady du juge préconstitué de par la loi, jak również art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”);
- niezgodność z prawem odrzucenia wniosków poza tymi, w przedmiocie których Sąd do spraw Służby Publicznej uznał się za niewłaściwy, z uzasadnieniem, że są niedopuszczalne, w szczególności z powodu błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 90 regulaminu pracowniczego oraz pojęcia wniosku o naprawienie szkody accessoire à wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji instytucji wspólnotowej, jak również całkowity brak uzasadnienia i dénaturation des faits;
- naruszenia procedury mogące poważnie szkodzić interesom wnoszącego odwołanie, ze względu na niedochowanie obowiązku nieuwzględnienia treści aktu, o którym mowa w pkt 11 zaskarżonego postanowienia w zakresie, w jakim został przedstawiony z przekroczeniem terminu, jak również ze względu na wezwanie stron do przedstawienia dokumentów nadzwyczajnych, załączonych następnie do akt sprawy w ramach postępowania w pierwszej instancji, mogących poważnie szkodzić interesom wnoszącego odwołanie;
- naruszenie zasad rzetelnego procesu sądowego, o którym mowa w art. 6 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i w art. 47 Karty.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2009 r. — Vidieffe przeciwko OHIM — Ellis International Group Holdings (GOTHA)

(Sprawa T-169/09)

(2009/C 141/115)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Vidieffe Srl (Bologna, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Lamandini, D. De Pasquale i M. Pappalardo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Perry Ellis International Group Holdings Ltd

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 lutego 2009 r., z powodu naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. L 11 s 1) [zastąpionego przez rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz. U. L 78 s 1] lub nadużycia kompetencji, w części, w której decyzja ta częściowo uwzględniła odwołanie i uchyła decyzję Wydziału Sprzeciwów OHIM, w zakresie w jakim odrzucała ona sprzeciw dotyczący „skóry i imitacji skóry, wyrobów z tych materiałów nieujętych w innych klasach; waliz i toreb podróżnych; parasolek, parasoli i lasek”, należących do klasy 18, i wszystkich towarów należących do klasy 25, a w efekcie całkowite utrzymanie w mocy decyzji wydanej przez Wydział Sprzeciwów OHIM w dniu 22 lutego 2008 r. w ramach postępowania B 909 350;

— nakazanie OHIM podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do orzeczenia Sądu;

— obciążenie OHIM i Perry Ellis wszelkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „GOTHA” (zgłoszenie nr 3 665 957) dla towarów należących do klas 18 i 25

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Perry Ellis International Group Holdings, Limited

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny wspólnotowy znak towarowy „gotha” (nr 2 896 199) dla towarów należących do klas 3, 18 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾, a w każdym razie nadużycie kompetencji w drodze stwierdzenia, że w przypadku oznaczeń, które nie mogą zostać pomyłone, zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1)